

Arrest

**nr. 345 189 van 21 april 2026
in de zaak RvV X IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 augustus 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2025 met referentnummer 131966.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 26 januari 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijke partner. Verzoeker werd op 6 augustus 2024 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30 juni 2025 wordt de wettelijke samenwoning door verzoekers partner eenzijdig stopgezet.

Op 8 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 augustus 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater of 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): J.

Nationaliteit: Kenia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag van 26.01.2024 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 06.08.2024 in het bezit gesteld van een F kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belgische T. M. M. ((...)) met wie hij zich vestigde.

Op 30.06.2025 werd de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet te Gent.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 28.05.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 05.06.2025. Betrokkene diende via zijn advocaat de volgende stukken in:

- *verklaring betrokkene*
- *verklaring psycholoog*
- *verwijsvoorschrift psychologische sessies*
- *gedane betalingen aan partner en dochter*
- *inburgeringsattest*
- *attest deelname cursus maatschappelijke oriëntatie*
- *attest OCMW Eeklo*
- *attest OCMW Gent*
- *attest mutualiteit*
- *attest hospitalisatieverzekering*
- *familiale verzekering*
- *documenten mbt volgen Nederlandse lessen*
- *certificaat reachtruckbestuurder*
- *rijbewijs B*
- *inschrijvingsbewijs wagen*
- *keuringsbewijs wagen*
- *verzekeringsbewijs wagen*
- *verklaringen werkgevers*
- *aanbevelingen collega's*
- *arbeidsovereenkomsten*
- *betaalde bijdragen aan vakbond*
- *uitnodiging betaling zorgpremie*
- *aanslagbiljet verkeersbelasting*
- *goedkeuringen opleidingsverlof*
- *loonfiches*
- *individuele rekening 2024*
- *fiches nr. 281.10 jaar 2024*
- *aanslagbiljetten personenbelasting (aanslagbiljet 2022, 2023, 2024 + voorstel vereenvoudigde aangifte 2024, 2025)*
- *attesten vakantiegeld*
- *pensioenoverzicht*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 04.07.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon werd op 09.12.2022 te Gent geregistreerd. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap zijn verblijfsaanvraag in. Ze werd op 30.06.2025 eenzijdig stopgezet. Betrokkenen en mevrouw T. zijn aldus geen drie jaar verbonden geweest door een geregistreerd partnerschap.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene stelt in zijn verklaring dat na verloop van tijd de relatie met mevrouw T. verzuurde. Zijzelf en haar familie zouden betrokkene bedreigd hebben nadat hij weigerde in te gaan op hun eisen om financiële steun voor persoonlijke projecten in Kenia. In 2023 volgde een poging tot chantage en werden anonieme klachten ingediend bij de autoriteiten teneinde de druk op betrokkene te verhogen. Betrokkene stelt over screenshots en bewijs van financiële transacties en communicatie te beschikken die een patroon van dwang en psychologische druk aantonen.

In 2025 zou mevrouw T. tijdens een telefoongesprek met een vriendin (waarvan een geluidsopname beschikbaar zou zijn) toegegeven hebben dat ze geen gevoelens meer voor betrokkene had en voornamelijk geïnteresseerd was in financiële steun, of anders zou ze betrokkene's verblijfsstatus laten intrekken. Ze zou, na betrokkene's terugkeer uit Kenia de relatie met de vader van haar kind terug hebben opgepikt. Betrokkene zou daarna "diep verontrustende bedreigingen" hebben ontvangen. De moeder van mevrouw T. zou in een geluidsopname zeggen dat betrokkene "als een slaaf" bij haar dochter moest blijven. Zijn partner zou verbaal hebben gedreigd om te stoppen met haar HIV-medicatie met het doel betrokkene te besmetten als hij niet deed wat zij wilde.

Het is bijzonder merkwaardig dat betrokkene, ondanks de vermelde screenshots, berichten, geluidsopnames, enz. slechts twee documenten overmaakt die zouden moeten attesteren van de aangehaalde bedreigingen. Enerzijds zijn er rekeninguittreksels van overschrijvingen van betrokkene aan mevrouw en haar dochter voor bedragen die variëren tussen 90 euro en 2.500 euro. Anderzijds is er een verslag van een psycholoog. Wat de rekeninguittreksels betreft kan inderdaad worden vastgesteld dat betrokkene over een periode van 11.04.2023 tot 04.01.2025 variërende sommen werden overgemaakt naar de rekening van mevrouw T. en haar dochter, maar dit bewijst nog niet dat zulks onder bedreiging werd gedaan. De overschrijvingen kunnen evenzeer kaderen in de afspraken omtrent de huisfinanciën die binnen het gezin werden afgesproken. Van de aangehaalde bedreiging, screenshots, geluidsfragmenten, ... dewelke zouden moeten bewijzen dat betrokkene deze stortingen onder dwang deed, is nergens een spoor. Bovendien legt betrokkene enkel stukken voor van transacties van zijn rekening naar mevrouw T. en haar dochter. Er kan dus niet worden vastgesteld of er bijvoorbeeld ook geldbewegingen zijn geweest in de omgekeerde zin.

Verder maakt betrokkene een verslag van psycholoog B. W. over. Het document heeft het over een toxische relatie, gemarkeerd door geldzucht van betrokkene's partner en haar familie. Er kan echter niet uit het attest blijken of de psycholoog zelf de feiten heeft waargenomen of slechts afging op de verklaringen van betrokkene. Betrokkene's schoonbroer zou hem "boy" noemen, maar er ligt nergens enig stuk voor waaruit kan blijken hoe de psycholoog tot die vaststelling is gekomen. Betrokkene zou tijdens een reis naar Kenia constant zijn lastiggevallen door zijn vriendin en haar moeder, maar ook daarvan ligt nergens enig bewijs voor (zoals oproeplogs o.i.d.). De psycholoog vermeldt nergens hoe hij tot de conclusie kwam dat betrokkene werd "uitgebuit".

Een aantal zaken doen ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van betrokkene's verhaal:

1. Betrokkene stelt tal van bewijzen te hebben van de dreigementen die hij heeft ontvangen, maar legt daarvan niets voor.
2. Betrokkene zou al van in 2023 geld moeten afstaan, als men op de rekeninguittreksels die werden voorgelegd afgaat vanaf 11.04.2023. Hij diende echter op 26.07.2023 én 26.01.2024 verblijfsaanvragen in op basis van de persoon die hem financieel zou "uitbuiten". Deze houding strookt niet met de aangehaalde feiten.
3. Mevrouw T. stelde op 15.05.2025 tegenover de stad Gent dat ze ging trachten om tot een vergelijk te komen met betrokkene om de wettelijke samenwoning, omdat een eenzijdige stopzetting te kostelijk zou zijn. Ze zag zich desondanks genoodzaakt om op 30.06.2025 alsnog de samenwoning eenzijdig stop te zetten. Nochtans zou mevrouw T. volgens de psycholoog begin januari aan betrokkene gevraagd hebben om de woning te verlaten wat voor hem als een "bevrijding" aanvoelde. Indien betrokkene zich effectief "bevrijd" zou hebben gevoeld eens hij het huis werd uitgezet, dan mag van hem verwacht worden dat hij zou meewerken aan de stopzetting van de samenwoning om zich volledig te ontdoen van het juk van mevrouw. Te meer nu betrokkene al jaren "uitgebuit" en "bedreigd" werd.
4. Betrokkene heeft volgens de informatie waarover wij beschikken geen klacht ingediend bij de politie over de vermeende feiten, zelfs niet nadat hij in kennis werd gesteld van het onderzoek naar de beëindiging van zijn verblijfsrecht én nadat hij een advocaat raadpleegde. Nochtans stelt hij "uitgebuit", "bedreigd" en "gestalkt" te zijn geweest en zou hem onder dwang geld afhandig zijn gemaakt, feiten waarvan hij claimt tastbare bewijzen te hebben.

Gelet op de voorgaande overwegingen en het feit dat de door betrokkene overgemaakte stukken onvoldoende zijn om de aangehaalde bedreigingen, stalking en uitbuiting te kunnen aantonen, is het niet

onredelijk te stellen dat hij niet aantoonbaar is in een bijzonder schrijnende situatie te bevinden in de zin van de wet artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene wordt opgevolgd door een psycholoog om de door hem geleefde "traumatische periode" een plaats te geven, maar er kan niet uit het attest blijken wat de precieze behandeling is (hoeveel sessies voorzien in de toekomst, over welke periode, ...). Er kan evenmin uit de door betrokkene voorgelegde stukken blijken dat hij via medicatie wordt behandeld. Verder moet vastgesteld dat hij gewoon aan het werk is, waardoor mag verondersteld worden dat zijn psychische toestand niet van die aard is dat deze slechts een geringe impact heeft op zijn dagdagelijks functioneren. Zijn medische toestand kan bijgevolg niet nopen tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Betrokkene kwam op 13.11.2019 aan in België (bijlage 26 van 10.12.2019) nu dus iets meer dan vijfentwintig jaar geleden. Hij verblijft, zeker gelet op zijn leeftijd (33 jaar), nog niet zeer lang in België

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in het Rijk verblijft, hij een relatie had met een dame van Keniaanse origine en eind 2024 nog zou zijn teruggekeerd naar Kenia voor de begrafenis van een familielid, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Keniaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar en ook nog familiale banden met het land heeft. In ieder geval haalt betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is als teamleader tewerkgesteld voor (...) NV. Deze tewerkstelling vult hij aan met een flexi-job voor (...). Betrokkene is blijkens de overgemaakte verklaringen van zijn collega's en leidinggevenden een gewaardeerde medewerker waarvan de werkethiek alom wordt geprezen. Via deze jobs verdient betrokkene voldoende inkomsten om in zijn eigen behoeften te voorzien, wat zonder meer een positief element is. Echter volstaat het feit dat betrokkene economisch actief is en over voldoende inkomsten beschikt niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op het feit dat hij nog niet zeer lang in België verblijft, de weinige elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in België verblijvende personen (infra).

Betrokkene legt een attest van inburgering en bewijzen van het volgen van Nederlandse taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bovendien moet vastgesteld worden dat betrokkene modules heeft gevolgd in Richtgraad 1. Betrokkene behaalde in juni 2025 de deelcertificaten voor Waystage mondeling en schriftelijk. Hij heeft de volgende vaardigheden aangeleerd

(<https://www.opleidingskompas.be/opleiding/37616/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1>):

- zinnen en regelmatig voorkomende uitdrukkingen begrijpen die verband hebben met zaken van direct belang;
- communiceren in eenvoudige en alledaagse taken die een eenvoudige en directe uitwisseling over vertrouwde en alledaagse kwesties vereisen;
- in eenvoudige bewoordingen aspecten van de eigen achtergrond, de onmiddellijke omgeving en kwesties op het gebied van directe behoeften beschrijven.

Het gaat hier dus om de eerste fase van het aanleren van het Nederlands. Betrokkene toont bijgevolg met de voormelde documenten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Verder legt betrokkene stukken voor waaruit blijkt dat hij is aangesloten bij een ziekenfonds en dat hij een rijbewijs, keuringsbewijs en verzekeringsbewijs BA voor zijn wagen heeft. Deze stukken vormen echter geen bewijs van integratie op sociaal en cultureel vlak. Betrokkene toont hiermee slechts aan te voldoen aan de wettelijke plichten die op iedere inwoner van België rusten, ongeacht of het om een Belg of vreemdeling gaat. Hetzelfde geldt voor de verschillende fiscale stukken (voorstellen van aangifte, aanslagbiljetten) die betrokkene heeft voorgelegd. Het betalen van belastingen en het voldoen aan fiscale verplichtingen vormt geen bewijs van integratie. Zulks wordt van iedere inwoner van ons land verwacht.

Wat betreft de voorgelegde hospitalisatieverzekering en de verschillende stukken met betrekking tot het bezit van een wagen: het feit dat betrokkene diverse aankopen heeft verricht sinds hij in ons land verblijft of zich voor allerhande diensten heeft ingeschreven vormen evenmin een bewijs van integratie. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften, zoals vervoer en gezondheidszorg, te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting.

Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij is ingeschreven bij een vakbond. Er kan echter niet uit de betaling van zijn ledenbijdrage blijken dat hij ook effectief actief deelneemt aan diverse vakbondsactiviteiten binnen zijn bedrijf en zich engageert voor zijn collega's in het kader van het sociaal overleg binnen zijn bedrijf. De aanbevelingsbrieven van zijn collega's en leidinggevendenden bevatten geen indicaties dat er met die personen banden zouden zijn die verder reiken dan de gewone banden tussen vriend / collega's / leidinggevendenden. Deze kunnen dus evenmin leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

De verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw T. werd stopgezet. Betrokkene maakt geen gewag van een relatie met een ander, in België verblijvend persoon. Betrokkene staat thans gedomicilieerd bij een andere dame, doch het louter feit dat zij samen op hetzelfde adres ingeschreven staan betekent niet automatisch dat er ook sprake van een beschermenswaardig gezinsleven is. Betrokkenen kunnen even goed samenwonen bij wijze van vriendendienst, om de kosten voor een woning en nutsvoorzieningen te delen of om betrokkene de kans te geven een nieuwe woning te zoeken na de relatiebreuk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Minister Asiel en Migratie van 8 augustus 2025 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn wettelijke samenwoning met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing het feit weergegeven dat de wettelijke samenwoning van verzoeker op 9 december 2022 werd geregistreerd en deze op 30 juni 2025 eenzijdig werd beëindigd.

Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu de wettelijke samenwoning geen drie jaar zou geduurd hebben, er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Tenslotte zouden de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden, nl. misbruik, bedreigingen, afpersing en stalking en door zijn ex-partner niet afdoende zijn aangetoond en zou er geen sprake zijn van een bijzonder schrijnende situatie.

Verzoeker zou eind 2019 in België zijn aangekomen, iets meer dan 5 ½ jaar geleden en zou, gelet op zijn leeftijd (33 jaar) nog niet zeer lang in België verblijven, zodat hij nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Keniaanse maatschappij.

Ook het feit dat verzoeker werkt, zou niet volstaan om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op het feit dat hij nog niet zeer lang in België zou verblijven, de weinige elementen die zouden wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak en gebrek aan beschermenswaardig gezinsleven.

Wat betreft de sociale en culturele integratie wordt opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België, zodat verzoeker niet zou aantonen dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in weg zou staan.

Ook het feit dat verzoeker aangesloten zou zijn bij een ziekenfonds en vakbond, over een rijbewijs, autoverzekering en keuring zou beschikken en fiscale documenten zou voorleggen, zou geen bewijs van integratie vormen.

Verweerder meent dan ook om die redenen dat het niet inhumain zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

1.2.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringscursus heeft gevolgd, al lange tijd aan het werk is, samenwoont met een andere dame, enzovoort... zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker perse diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.3.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

1.4.

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien verweerder klaarblijkelijk niet over de nodige documenten beschikte teneinde het dossier van verzoeker in zijn geheel te kunnen onderzoeken.

Immers, verweerder merkt op dat verzoeker samenwoont met een andere dame; doch er geen bewijzen zouden voorliggen dat verzoeker een relatie zou hebben met haar, zodoende dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven met die personen.

Indien verweerder van oordeel was dat bepaalde stukken in het dossier van verzoeker ontbraken teneinde zich een volledig oordeel te kunnen vormen van de sociale banden die of het gezinsleven dat verzoeker heeft, diende verweerder verzoeker uit te nodigen bijkomende documenten voor te leggen.

Verweerder stuurde immers op 28 mei 2025 een schrijven aan verzoeker met de vraag zijn individuele situatie toe te lichten, zodat hij ook naderhand nog een schrijven aan verzoeker kon richten met de vraag nog bijkomende stukken/en of informatie te bezorgen betreffende de aard van de relatie met wie verzoeker samenwoont, indien hij van oordeel was dat deze noodzakelijk waren voor de beoordeling van zijn dossier.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op

een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

1.5.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoeker, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoeker verschaftte gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van een tewerkstelling, doch deze door verweerder worden afgedaan als positief, doch niet voldoende om een verder verblijf in België te rechtvaardigen.

Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een tewerkstellingsplaats te vinden.

Dat verzoeker over een job beschikt, is dan ook zijn persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van een inburgeringstraject,... worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze elementen geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.6.

Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- *duur van het verblijf* : verzoeker verblijft inmiddels 6 jaar in België, waarvan het merendeel legaal en binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker goed Nederlands spreekt en onmiddellijk aan het werk is gegaan
- *leeftijd* : verzoeker is 33 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling
- *gezondheidstoestand* : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels tewerkstelling in haar eigen onderhoud voorziet.
- *gezins- en economische situatie* : verzoeker is reeds lange tijd tewerkgesteld en kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien. Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen. Verzoeker vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.
- *sociale en culturele integratie* : verzoeker heeft diverse Nederlandse taallessen gevolgd en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands, zodat hij thans reeds goed Nederlands spreekt. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België en beschikt hij over een grote vrienden- en kennissenkring

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Kenia.

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering.

Meer nog, verweerder beweert zelfs dat verzoeker op sociaal en cultureel vlak niet zou geïntegreerd zijn en dit in weerwil met de voorgelegde documenten.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht van verzoeker moet worden beëindigd omdat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon in functie waarvan hij het verblijfsrecht verkreeg, eenzijdig werd stopgezet. Verweerder is nagegaan of verzoeker onder één van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet valt, quod non in casu. Verweerder stelt tenslotte ook vast dat de humanitaire elementen aanwezig in dit dossier niet verhinderen dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de voormelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Te dezen wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hierbij rekening gehouden met de in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet genoemde humanitaire elementen en heeft tevens onderzocht of verzoeker het verblijfsrecht kan behouden, gelet op het gestelde in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling concreet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf indien: *“4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”.*

Verweerder motiveert dienaangaande:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag van 26.01.2024 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 06.08.2024 in het bezit gesteld van een F kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belgische T. M. M. ((...)) met wie hij zich vestigde.

Op 30.06.2025 werd de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet te Gent.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als derdelander zijn recht op verblijf erkend zag als wettelijke partner van een Belgische onderdaan. Verzoeker betwist niet dat de wettelijke samenwoont met zijn Belgische partner inmiddels is beëindigd. Het staat niet ter discussie dat verweerder in dat geval toepassing kan maken van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt dat binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de derdelands-familieleden van een Unieburger wanneer het geregistreerd partnerschap dat tussen hen werd aangegaan, wordt beëindigd.

Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat te motiveren waarom de beëindiging van zijn verblijfsrecht zich in casu persé opdringt. Hij wijst daarbij op de humanitaire elementen die zijn situatie kenmerken: zijn tewerkstelling; zijn integratie; het volgen van Nederlandse lessen en een inburgeringscursus en zijn samenwoont met een andere dame.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om rekening te houden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. Verweerder beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden blijft.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de humanitaire elementen eigen aan verzoekers situatie:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene wordt opgevolgd door een psycholoog om de door hem geleefde “traumatische periode” een plaats te geven, maar er kan niet uit het attest blijken wat de precieze behandeling is (hoeveel sessies voorzien in de toekomst, over welke periode, ...). Er kan evenmin uit de door betrokkene voorgelegde stukken blijken dat hij via medicatie wordt behandeld. Verder moet vastgesteld dat hij gewoon aan het werk is, waardoor mag verondersteld worden dat zijn psychische toestand niet van die aard is dat deze slechts een geringe impact heeft op zijn dagdagelijks functioneren. Zijn medische toestand kan bijgevolg niet nopen tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Betrokkene kwam op 13.11.2019 aan in België (bijlage 26 van 10.12.2019) nu dus iets meer dan vijfenhalf jaar geleden. Hij verblijft, zeker gelet op zijn leeftijd (33 jaar), nog niet zeer lang in België

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in het Rijk verblijft, hij een relatie had met een dame van Keniaanse origine en eind 2024 nog zou zijn teruggekeerd naar Kenia voor de begrafenis van een familielid, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Keniaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar en ook nog familiale banden met het land heeft. In ieder geval haalt betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is als teamleader tewerkgesteld voor (...) NV. Deze tewerkstelling vult hij aan met een flexi-job voor (...). Betrokkene is blijkens de overgemaakte verklaringen van zijn collega's en leidinggevenden een gewaardeerde medewerker waarvan de werkethiek alom wordt geprezen. Via deze jobs verdient betrokkene voldoende inkomsten om in zijn eigen behoeften te voorzien, wat zonder meer een positief element is. Echter volstaat het feit dat betrokkene economisch actief is en over voldoende inkomsten beschikt niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op het feit dat hij nog niet zeer lang in België verblijft, de weinige elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in België verblijvende personen (infra).

Betrokkene legt een attest van inburgering en bewijzen van het volgen van Nederlandse taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bovendien moet vastgesteld worden dat betrokkene modules heeft gevolgd in Richtgraad 1. Betrokkene behaalde in juni 2025 de deelcertificaten voor Waystage mondeling en schriftelijk. Hij heeft de volgende vaardigheden aangeleerd

(<https://www.opleidingskompas.be/opleiding/37616/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1>):

- zinnen en regelmatig voorkomende uitdrukkingen begrijpen die verband hebben met zaken van direct belang;
- communiceren in eenvoudige en alledaagse taken die een eenvoudige en directe uitwisseling over vertrouwde en alledaagse kwesties vereisen;
- in eenvoudige bewoordingen aspecten van de eigen achtergrond, de onmiddellijke omgeving en kwesties op het gebied van directe behoeften beschrijven.

Het gaat hier dus om de eerste fase van het aanleren van het Nederlands. Betrokkene toont bijgevolg met de voormelde documenten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Verder legt betrokkene stukken voor waaruit blijkt dat hij is aangesloten bij een ziekenfonds en dat hij een rijbewijs, keuringsbewijs en verzekeringsbewijs BA voor zijn wagen heeft. Deze stukken vormen echter geen bewijs van integratie op sociaal en cultureel vlak. Betrokkene toont hiermee slechts aan te voldoen aan de wettelijke plichten die op iedere inwoner van België rusten, ongeacht of het om een Belg of vreemdeling gaat. Hetzelfde geldt voor de verschillende fiscale stukken (voorstellen van aangifte, aanslagbiljetten) die betrokkene heeft voorgelegd. Het betalen van belastingen en het voldoen aan fiscale verplichtingen vormt geen bewijs van integratie. Zulks wordt van iedere inwoner van ons land verwacht.

Wat betreft de voorgelegde hospitalisatieverzekering en de verschillende stukken met betrekking tot het bezit van een wagen: het feit dat betrokkene diverse aankopen heeft verricht sinds hij in ons land verblijft of zich voor allerhande diensten heeft ingeschreven vormen evenmin een bewijs van integratie. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene aankopen van welke aard dan ook doet in het land waar hij is gevestigd, al was het maar om in zijn basisbehoeften, zoals vervoer en gezondheidszorg, te voorzien. Voor zover meneer meent nog iets anders met deze stukken aan te willen tonen, bevatten het administratief dossier of de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting.

Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij is ingeschreven bij een vakbond. Er kan echter niet uit de betaling van zijn ledenbijdrage blijken dat hij ook effectief actief deelneemt aan diverse vakbondsactiviteiten binnen zijn bedrijf en zich engageert voor zijn collega's in het kader van het sociaal overleg binnen zijn bedrijf. De aanbevelingsbrieven van zijn collega's en leidinggevenden bevatten geen indicaties dat er met die personen banden zouden zijn die verder reiken dan de gewone banden tussen vriend / collega's / leidinggevenden. Deze kunnen dus evenmin leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

De verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw T. werd stopgezet. Betrokkene maakt geen gewag van een relatie met een ander, in België verblijvend persoon. Betrokkene staat thans gedomilieerd bij een andere dame, doch het louter feit dat zij samen op hetzelfde adres ingeschreven staan betekent niet automatisch dat er ook sprake van een beschermenswaardig gezinsleven is. Betrokkenen kunnen even goed samenwonen bij wijze van vriendendienst, om de kosten voor een woning en nutsvoorzieningen te delen of om betrokkene de kans te geven een nieuwe woning te zoeken na de relatiebreuk."

Verzoeker maakt geen gewag van elementen die de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing buiten beschouwing zou hebben gelaten. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een andere beoordeling van de door hem aangereikte elementen voorschrijft. Overeenkomstig artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een Belg die zelf geen Unieburger zijn en die verblijven

in de hoedanigheid van familielid van een Belg wanneer het geregistreerd partnerschap dat tussen betrokkenen werd afgesloten, beëindigd is. Het behoort tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de verweerder om van deze mogelijkheid al dan niet gebruik te maken. Verweerder hoeft dan ook niet te motiveren waarom het beëindigen van het verblijfsrecht “*absoluut noodzakelijk*” is, wanneer blijkt dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Het gegeven dat iemand elementen van integratie voorlegt, verhindert op zich niet dat verweerder van deze discretionaire beoordelingsvrijheid gebruik kan maken om het verblijfsrecht te beëindigen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België gedurende zes jaar, zijn integratie, het volgen van een inburgeringstraject, zijn kennis van de Nederlandse taal, het feit dat hij bijdraagt aan de samenleving en naar zijn tewerkstelling, blijkt dat hij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak maakt dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort. Verzoeker gaat niet concreet in op de ter zake geboden motieven, waarin in tegenstelling tot hetgeen hij betoogt, wel degelijk op geïndividualiseerde wijze wordt toegelicht waarom de humanitaire elementen in casu het behoud van zijn verblijfsrecht niet kunnen rechtvaardigen. Het algemene betoog van verzoeker dat zijn economische, sociale en culturele verankering in België niet kan worden ontkend, laat niet toe te besluiten dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of een onzorgvuldige beoordeling tot de vaststelling is gekomen dat er geen humanitaire elementen aanwezig zijn die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen.

Met betrekking tot de nieuwe samenwoning van verzoeker met een andere dame, wordt in de bestreden beslissing verder opgemerkt dat verzoeker geen gewag maakt van een nieuwe partnerrelatie met een in België verblijvende persoon. Het feit dat hij intussen bij een andere dame gedomicilieerd staat, betekent niet automatisch dat er ook sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen beiden. Betrokkenen kunnen evengoed samenwonen om de kosten voor een woning en nutsvoorzieningen te delen of om verzoeker de kans te geven een nieuwe woning te zoeken na de relatiebreuk met de referentiepersoon.

Verzoeker betoogt dat verweerder klaarblijkelijk niet over alle nodige documenten beschikt om zijn dossier in zijn geheel te kunnen onderzoeken. Hij betoogt dat het motief van de bestreden beslissing dat er geen bewijzen van een nieuwe relatie voorliggen, niet volstaat. Indien verweerder van oordeel was dat bepaalde stukken in zijn dossier ontbraken, dan had verweerder hem moeten uitnodigen om de ontbrekende stukken bij te brengen. Verzoeker besluit dat verweerder bijkomende informatie had moeten opvragen betreffende de aard van zijn relatie met de persoon met wie hij op heden samenwoont.

Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij een schrijven van 28 mei 2025 verzoeker heeft verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of hij al dan niet zijn verblijfsrecht verder zou kunnen blijven uitoefenen. Dit wordt ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. In het schrijven van verweerder wordt uitdrukkelijk het volgende vermeld: “*In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e alinea van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong*”. Verzoeker werd aldus verzocht om onder meer zijn gezinssituatie, indien hiervan sprake, te verduidelijken. Verweerder stelt op goede gronden vast dat verzoeker nergens gewag heeft gemaakt van een nieuwe partnerrelatie in België. Er worden geen bewijzen bijgebracht die aantonen dat verzoeker een liefdesrelatie – en dus eventueel een gezinsleven – onderhoudt met de dame met wie hij samenwoont. Verweerder moet dan ook worden bijgetreden dat zonder concrete bewijzen niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker en de dame in kwestie een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden louter omdat ze op hetzelfde adres gedomicilieerd staan. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aanvoert, komt het verweerder niet toe om hem een tweede maal uit te nodigen om bijkomende informatie aangaande een eventueel gezinsleven bij te brengen. Verzoeker werd hiertoe reeds uitgenodigd bij het schrijven van 28 mei 2025 en heeft nagelaten enig concreet bewijsstuk over te maken waaruit een beschermenswaardig gezinsleven in België blijkt. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat verweerder niet over voldoende informatie beschikte om zijn dossier in zijn geheel te kunnen onderzoeken.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder, gelet op de concrete en hierboven geciteerde motieven, elke redelijkheid te buiten ging door te oordelen dat de aanwezige humanitaire elementen het beëindigen van zijn verblijfsrecht niet in de weg staan. Een schending van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.

Dat verzoeker reeds 6 jaar in België verblijft, over een vaste tewerkstelling en collega's beschikt en een grote vrienden- en kennissenkring heeft. Daarnaast woont verzoeker samen met een andere dame.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressembleren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat verzoeker dan ook een eigen privéleven heeft opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

2.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privéleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Aangezien verzoeker reeds 6 jaar in België verblijft geïntegreerd is, werkt, over collega's en een grote vrienden- en kennissenkring beschikt en samenwoont met een dame, er dan ook aangenomen kan worden dat verzoeker een privéleven in België heeft.

2.4.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privéleven van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.5.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privéleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoeker gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij al enkele jaren in België verblijft, een vaste tewerkstelling heeft en in België sociale banden heeft ontwikkeld. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Verweerder bepaalt in de bestreden beslissing dat het volgen van een inburgeringscursus en lessen Nederlands verplicht is in België zodat met de voorgelegde documenten niet wordt aangetoond dat verzoeker in die mate is geïntegreerd dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Verzoeker is verder ook ingeschreven bij een vakbond, doch er blijkt niet dat hij ook actief deelneemt aan diverse vakbondsactiviteiten binnen zijn bedrijf of zich engageert voor zijn collega's, in het kader van het sociaal overleg binnen zijn bedrijf. De aanbevelingsbrieven van collega's en leidinggevendenden bevatten geen indicaties dat verzoeker met deze personen banden heeft opgebouwd die verder reiken dan de gewone banden tussen vrienden en collega's. Verzoeker legt verder geen concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België wordt niet aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat waardoor verzoeker zich niet dienstig op de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Een schending van artikel 8 is niet bewezen. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN